

som for mig i det Mindste Løb næsten som en Trusel eller i alt Fald som Noget, der kunde fræmme, har jeg oprigtig talt ikke ret kunnet forstaa. Den høitserede Indenrigsminister talte om, at Godseierne maatte mindes, at de havde mere end een Lomme, at de havde to Lommer. Jeg vil ikke modsigte Kjendsgjerningen; men jeg vil paa det Bestemteste tillade mig at formene, at disse Lommer i ethvert Tilfælde ere og ogsaa bør være lige saa besyttede ved Lovens og særlig ved Grundlovens Bestemmelser imod Nogensomhelsts Attentater, som nogensomhelst Andens Lomme i Verden eller dog her i Landet er det.

Jeg skal nu slutte, idet jeg beder om Undskyldning for, at jeg paany har lagt i saa lang Tid Besslag paa det ærede Things Opmærksomhed; men det hidrører jo ganske naturligt fra, at i det Mindste de  $\frac{2}{3}$  af de Aingreb, som ere fremkomne her i Salen imod den Betragtning, som jeg slutter mig til, ganske særlig have været adresserede til mig. Jeg slutter med at gjentage den tidligere Udtalelse af mig, som jeg særlig beder den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kred (Madvig) om at lægge Mærke til, at jeg stemmer for Mindretallets Endringsforslag, men at jeg gjør det **nødig**, idet det indeholder Mere, end jeg egentlig gjerne vilde stemme for. Den ærede 1ste Landsthingsmand for 1ste Kred udtalte igaar, at han ikke fandt min Tilslutning til Mindretallets forslaget fuldt berettiget, og jeg har derfor troet, at det var rigtigt lige overfor det ærede Medlem, at sætte nok engang en Streg under dette „nødig.“

**Formanden:** Det ærede Medlem, som nu satte sig, har naturligvis ikke ved sine Udtalelser villet sigte Regjeringen for, at den skulde gennem det foreliggende Lovforslag ville skaffe sig selv eller Andre No ved at opoffre Sandhed og Ret. Som sagt, jeg ser paa ingen Maade saadan Sigelse i det ærede Medlems Foredrag, men hvis den havde ligget deri, vilde den have været utilstedelig. Den 1ste Landsthingsmand for 1ste Kred har Ordet for en kort Bemærkning.

**Madvig:** Med Forbigaaelse af alle de

Enkeltheder, som det nu vilde være høist uhenfigtsmæssigt at forfølge videre, og hvis Forfølgelse let vilde føre os over i smaalig personlig Riv, skal jeg blot med Hensyn til, hvad der er sagt af den ærede foregaaende Taler, berøre et Punkt som jeg igaar onttalte, nemlig § 8. Jeg tror, at jeg igaar udtryffeligt har sagt — i det Mindste var det min Mening at sige det —, at jeg fandt Indholdet af denne Paragraf i Principet og i Almindelighed rigtigt, men at jeg forbeholdt de Endringer, der kunde være at træffe med Hensyn til de enkelte Bestemmelser, og ogsaa nu vil sige, at det kan gjerne være, at man enten bør rykke de enkelte Mellemfrister længere ud eller endogsaa opgive dem, men derimod fastholde den endelige Frist. Men jeg skal endnu tilføje, at naar det ærede Medlem her talte om forskellige Punkters Kvalitet og Kvantitet, saa har jeg fastholdt, at der skete Ret derved, at vedkommende Godseier fik den lovede Kvotabel i Forhold til, hvad han virkelig solgte, idet jeg tilføiede, at for det, som han ikke fik solgt, indtraadte ogsaa Befrielse for den særlige Billighed, han er forpligtet til at vise i Genhold til Præmien. — Endnu skal jeg bemærke, at den ærede Landsthingsmand har fuldkommen Lov til at have en anden Anskuelse om, hvad der er ret og billigt, men han har ikke nogensomhelst Berettigelse til at tro, at vi bortgive det Allermindste af, hvad der efter vor Mening er Ret, for nogetsomhelst Hensyn. Jeg har talt for Bestemmelserne i Lovforslaget, saaledes som de foreligge, og jeg taler for dem i Genhold til min Tro paa, at de indeholde Ret.

**Oloug:** Det meget ærede 2det Medlem for 9de Kred (Østrup) sagde nylig, at han ikke forlangte Belvilje, men kun Retfærdighed for Godseierne. Jeg er for mit Vedkommende rede til at yde dem begge Dele, og jeg tvivler ikke om, at alle de af Thingets Medlemmer, der ikke ere Godseiere, ere rede til det Samme; men det kan maasse ogsaa være tilladeligt, at jeg særlig minder det ærede Medlem om en Tid, hvor Godseierne ikke forsmaaede Belvilje af Andre, og det var den Gang den nuværende Forsatning blev vedtagen; der er i det Mindste